

S. E. Hinton **ELS
MARGINATS**

S. E. HINTON

ELS MARGINATS

Traducció de Pep Julià

Fanbooks

Títol original: *The Outsiders*

© del text, S. E. Hinton, 1967

© de la traducció: Josep Julià, 1988

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2023

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

fanbooks@grup62.com

Primera edició: setembre del 2009

Primera edició en aquesta presentació: maig del 2023

ISBN: 978-84-19150-52-3

Dipòsit legal: B. 6.995-2023

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.
La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Capítol primer

Quan vaig passar de la foscor del cinema a la llum resplendent del sol només tenia dues coses al cap: el Paul Newman i tornar a casa en cotxe. Volia assemblar-me al Paul Newman —ell fa cara de dur i jo no—, però em sembla que el meu aspecte no està malament del tot. Tinc els cabells castany clars, gairebé rojos, i els ulls gris verdosos. M'agradaria tenir-los més grisos, perquè odio la majoria dels nois d'ulls verds, però m'he d'accontentar amb els que tinc. Porto els cabells més llargs que molts nois, escarats arran del clatell i llargs al davant i als costats, però és que soc un *greaser*¹ i gairebé ningú del meu barri no es pren la pena de fer-se pelar. A més, els cabells llargs m'estan més bé.

Hi tenia un bon tros, fins a casa, i ningú que em fes companyia, però de tota manera normalment torno sol, i no per res, sinó perquè m'agrada veure les pel·lícules tranquil per poder-m'hi identificar i viure-les amb els actors. Si veig una pel·lícula amb algú em neguitejo, com quan algú et llegeix un llibre per sobre l'espatlla. Soc així, diferent. Vull dir que el segon dels meus germans, el Soda, que té setze anys i aviat en farà disset, mai de la vida no comença un llibre, i el meu germà gran, el Darrell, a qui

1. Els *greasers* són adolescents breguistes que duen els cabells untats de brillantina. (N. del T.)

diem Darry, treballa massa hores i massa fort perquè li interessi llegir alguna cosa o dibuixar i, per això, jo no soc com ells. I ningú de la nostra banda no entén les pel·lícules i els llibres com jo. Va haver-hi una època que em semblava que era l'única persona del món que ho feia. Per això hi anava tot sol.

El Soda almenys intenta entendre-ho, que és més del que fa el Darry. Però ves, el Soda és diferent de tothom; ho comprèn tot, gairebé. Perquè ell no em crida tota l'estona com ho fa el Darry, ni em tracta com si tingués sis anys en lloc de catorze. El Soda, me l'estimo més del que mai hagi estimat ningú, fins i tot la mama i el papa. Sempre riu i està més alegre que unes pasqües, mentre que el Darry és aspre i tossut i gairebé mai no riu. Però, ves, el Darry ha passat per moltes coses, als seus vint anys, s'ha fet gran massa de pressa. El Sodapop no es farà mai gran. No sé pas què és millor. Un dia d'aquests ho esbrinaré.

Sigui com sigui, vaig continuar caminant cap a casa i pensant en la pel·lícula i llavors de sobte em van venir ganes de tenir companyia. Els greasers no hi poden caminar gaire, de sols, perquè, si no, els ataquen o algú s'acosta i els crida: «Greasers!», i això no és gaire agradable, oi que m'enteneu? Ens ataquen els *socs*. No sé del cert com s'escriu, però és una abreviatura de «socials», la jet set, els nens rics del West Side. És com la paraula «greaser», que fem servir per classificar els nois com nosaltres de l'East Side.

Nosaltres som més pobres que els socs i que la gent de classe mitjana. Em sembla que també som més agressius. No pas com els socs, que ataquen els greasers, destrossen cases i fan orgies de cervesa per divertir-se, i als diaris els dediquen editorials i un dia diuen que són una desgràcia

pública i l'endemà, un tresor de la societat. Els greasers som gairebé uns delinqüents; robem coses, conduïm cotxes vells i trucats, atraquem gasolineres i de tant en tant ens barallem una banda contra una altra. No vull pas dir que jo faci aquestes coses. El Darry em mataria si em ficava en problemes amb la policia. D'ençà que la mama i el papa es van matar en un accident de cotxe, hem aconseguit estar junts tots tres perquè ens portem bé. Per això el Soda i jo, si podem, mirem de no ficar-nos en problemes, i quan no podem anem amb compte que no ens enxampin. Vull dir només que aquestes coses les fem la majoria dels greasers, de la mateixa manera que portem els cabells llargs i pantalons texans i samarretes de màniga curta, o anem amb la camisa per fora i portem jaquetes de pell i espadenyas de tennis o botes. No dic pas que els socs o els greasers siguin millors; les coses són així.

Podria haver-me esperat a anar al cinema que el Darry o el Sodapop sortissin de la feina. Haurien vingut amb mi o m'hi haurien acompanyat en cotxe o a peu, encara que el Soda no pot estar-se assegut quiet gaire temps i passar-se-la bé amb una pel·lícula, i el Darry s'hi mor d'avoriment. El Darry creu que ja n'hi ha prou amb aquesta vida i que no cal passar revista a la dels altres. O podria haver fet que m'acompanyés algú de la banda, un dels quatre nois amb qui el Darry, el Soda i jo hem pujat i que considerem de la família. Hi tenim gairebé tanta intimitat com si fóssim germans; quan et cries en un barri molt unit com el nostre t'arribes a conèixer molt bé amb els altres. Si hi hagués pensat, hauria pogut trucar al Darry i en tornar a casa hauria passat i m'hauria agafat, o, si l'hi hagués demanat, el Two-Bit Mathews —un de la nostra banda— hauria vingut a recollir-me amb el seu cotxe,

però és que de vegades no faig servir el cap. Aquestes ximpleries que faig empipen molt el meu germà Darry, perquè se suposa que soc espavilat; trec bones notes i tinc un coeficient d'intel·ligència alt i tal, però no faig servir el cap. A més, m'agrada caminar.

Quan vaig adonar-me que em seguia aquell Corvair vermell, però, no em va semblar que m'agradava tant. Ja estava gairebé a dues cantonades de casa i per això vaig començar a caminar una mica més de pressa. Mai no m'havien atacat, però havia vist el Johnny després que l'agafessin quatre socs i no feia gaire gràcia. Fins la seva ombra li feia por, després d'allò. Llavors el Johnny tenia setze anys.

Però sabia que no serviria de res —caminar més de pressa—, abans i tot que el Corvair se m'arrambés al costat i en sortissin cinc socs. Em vaig espantar de valent: encara que tinc una bona complexió, soc més aviat petit pels meus catorze anys i aquells xicots eren més grossos que jo. Vaig ficar-me automàticament els polzes als texans i vaig acotar el cap tot preguntant-me si m'aniria bé i em podria escapar. Vaig recordar el Johnny —la cara tota tallada i magolada— i vaig recordar com havia cridat quan el vam trobar, mig inconscient, al solar de la cantonada. A casa les va passar terriblement negres i va costar molt que plorés.

Tot i que tenia fred, suava a raig. Em notava els palmells enganxosos i la suor que em baixava per l'esquena. Això em passa quan estic espantat de debò. Vaig donar un cop d'ull al meu voltant a veure si trobava una ampolla de gasosa o un pal o alguna cosa —una vegada l'Steve Randle, el millor amic del Soda, s'havia defensat de quatre nois amb una ampolla de gasosa trencada—, però no

hi havia res. Així, doncs, em vaig quedar com un estaquirot sobre un tronc mentre ells em cerclaven. No feia servir el cap. Caminaven lentament i en silenci al meu voltant, i reien.

—Ei, greaser —va dir un amb una veu excessivament simpàtica—. Et farem un favor, greaser. Et tallarem tots aquests cabells llargs i greixosos.

Portava una camisa de Madràs. Encara el veig ara. Madràs blau. Un d'ells es va posar a riure i després em va insultar en veu baixa. A mi no se m'acudia res per dir. No hi ha gaire res a dir quan estàs esperant que t'atonyinin i, per tant, no vaig obrir la boca.

—No vols que et pelem, greaser?

Un ros de complexió mitjana es va treure un ganivet de la butxaca del darrere i va obrir la fulla.

Per fi se'm va acudir una cosa per dir.

—No.

Vaig recular, em vaig allunyar d'aquell ganivet. Però en retrocedir vaig xocar amb un d'ells, és clar. En un no res em van estassar. Em van agafar les cames i els braços i un d'ells se'm va asseure sobre el pit amb els genolls sobre els meus colzes, i sou bojos si us penseu que això no fa mal. Feia olor de loció d'afaitar English Leather i de tabac passat, i jo, com un ximple, em preguntava si no m'asfixiaria abans que fessin res. Estava tan espantat que ho desitjava. Em vaig esforçar per alliberar-me i gairebé ho vaig aconseguir; aleshores em van estirar ben estirat i el qui tenia damunt del pit em va pegar un parell de cops. Jo em vaig quedar estirat i quiet i els insultava entre esbufecs. Em van posar un ganivet al coll.

—És que t'agradaria que comencéssim a pelar-te just a sota la barbeta?

Em va passar pel cap que potser em matarien. Em vaig esverar. Vaig començar a cridar el Soda i el Darry, a tothom. Algú em va posar la mà a la boca i jo la vaig mossegar tan fort com vaig poder i vaig notar la sang que se m'escolava entre les dents. Vaig sentir un reneç i em van tornar a pegar i em van entaforar un mocador a la boca. Un d'ells no parava de dir:

—Feu-lo callar, hòstia, feu-lo callar!

Llavors es van sentir crits i soroll de passes i els socs es van posar drets d'un salt i em van deixar estirat i panteixant. Vaig quedar-me estirat i em preguntava què punyeta passava: hi havia gent que saltava i corria al meu costat i jo estava massa estabornit per entendre-ho. Llavors algú em va agafar per sota les aixelles i em va aixecar. Era el Darry.

—Estàs bé, Ponyboy?

M'estava sacsejant i jo volia que parés. Ja estava prou marejat. Però sabia que era el Darry, en part per la veu i en part perquè el Darry, sense voler, sempre em tracta amb rudesia.

—Estic bé. Para de sacsejar-me, Darry, estic bé.

Ell va parar de seguida.

—Ho sento.

En realitat no ho sentia. Al Darry mai no li sap greu res del que fa. Em fa gràcia que s'assembli tant al meu pare i es comporti totalment a l'inrevés. Quan es va morir, el meu pare només en tenia quaranta, però n'aparentava vint-i-cinc i a molta gent li semblava que el Darry i el papa eren germans en lloc de pare i fill. Però només s'assemblaven físicament: el meu pare, si no era a posta, mai no tractava ningú rudement. El Darry fa metre vuitanta-vuit, té les espatlles amples i és musculat. Té els cabells molt negres, estirats al

davant i amb un remolinet al darrere —just com el papa—, però els ulls són ben seus. Té uns ulls que semblen dos trosos de gel de color blau verdós i clar. Li donen un aire decidit, com la resta del seu cos. Sembla que tingui més de vint anys: és fort, eixerit i tranquil. Si no tingués la mirada tan freda, seria guapo de debò. No entén res que no siguin fets clars i innegables. Però fa servir el cap.

Em vaig tornar a asseure i em vaig fregar la galta al lloc on m'havien pegat més.

El Darry es va ficar les mans a les butxaques.

—No t'han fet gaire mal, oi?

Sí que me n'havien fet. Em feia mal tot, tenia el pit magolat i estava tan nerviós que em tremolaven les mans i volia posar-me a cridar, però no ho digueu pas al Darry.

—Estic bé.

Va arribar el Sodapop, corrent amb passes llargues. Aleshores jo ja m'havia imaginat que tot el soroll que sentia era la banda que venia a rescatar-me. Es va ajupir al meu costat i em va mirar el cap.

—Tens unes quantes ferides, eh, Ponyboy?

Jo me'l vaig mirar com si no entengués res.

—Sí?

Es va treure un mocador, en va mullar una punta amb la llengua i me'l va prémer suaument sobre un cantó del cap.

—Estàs sagnant com un xai degollat.

—Sí?

—Mira! —va dir, i em va ensenyar el mocador tenyit de color vermell com per encant—. T'han tret un ganivet?

Vaig recordar aquella veu: «Vols que et pelem, greaser?». Devia escapar-se-li el ganivet quan intentava fer-me callar.

—Sí.

El Soda és el més guapo de tothom qui conec. No pas com el Darry; el Soda és guapo com una estrella de cinema, com aquelles que fan que la gent s'aturi al carrer per veure-les passar. No és tan alt com el Darry i és una mica més prim, però té una cara ben dibuixada i delicada que, d'alguna manera, sembla atrevida i prudent alhora. Té els cabells rossos i se'ls pentina endarrere —llargs, sedosos i estirats— i a l'estiu el sol els torna de color de blat. Té els ulls de color castany fosc i vius, bellugadissos, li riuen agosaradament i en un instant passen de ser dolços i amables a encendre-se-li de còlera. Té els ulls del papa, però de Soda només n'hi ha un. Pot emborratxar-se jugant a veure qui fuma més de pressa o ballar sense ni tan sols acostar-se a l'alcohol. Al nostre barri és estrany trobar-hi algun noi que no begui de tant en tant. Però el Soda no beu mai ni una gota; no li cal. En té prou amb la vida per emborratxar-se. I entén tothom.

Em va mirar més de prop. Vaig apartar de seguida la mirada, perquè la veritat és que em venien ganes de cridar. Sabia que estava tan blanc com em pensava i que tremolava com una fulla.

El Soda em va posar la mà sobre l'espatlla.

—Tranquil, Ponyboy. Ja no et farà més mal.

—Ja ho sé —vaig dir, però el terra va començar a fer-se borrós i vaig notar que em baixaven unes llàgrimes calentes per les galtes. Me les vaig fregar amb impaciència—. Només estic una mica espantat, això és tot.

Vaig fer un sospir tremolós i vaig parar de plorar. Davant el Darry no es plora. No, a menys que et facin mal com al Johnny aquell dia que ens el vam trobar al solar buit. Comparat amb el Johnny, a mi no m'havien fet gens de mal.

El Soda em va fregar el cap.

—Ets un noi com cal, Ponyboy.

Vaig haver de riure; el Soda et pot fer riure amb el que sigui. Em sembla que és perquè ell mateix sempre es fa molts farts de riure.

—Estàs boig, Soda, has perdut el seny.

Va semblar que el Darry volia fer-nos xocar els caps.

—Esteu tots dos tocats de l'ala.

El Soda es va limitar a aixecar una cella, un truc que havia après del Two-Bit.

—Ens ve de família.

El Darry se'l va mirar un instant i després va fer una rialla. El Sodapop no li té por, no li fa por ningú, i ho passa bé fument-se'n. Jo abans em fumeria d'un vell cap-blanc; però, per alguna raó, sembla que al Darry li agrada que el Soda se'n fumi.

La nostra banda havia perseguit els socs fins al seu cotxe i els van tirar pedres. Després van venir corrent cap a nosaltres, quatre nois xuclats però forts. Tots eren més durs que un clau i en feien la cara. Jo havia pujat amb ells i ells m'acceptaven, tot i que era més jove, perquè era el germà petit del Darry i del Soda i sabia tenir la boca ben tancada.

L'Steve Randle tenia disset anys, era alt i magre i tenia els cabells espessos i untats i se'ls pentinava amb tots els remolins embullats. Era un fatxada molt espavilat i el millor amic del Soda des de l'escola primària. L'especialitat de l'Steve eren els cotxes. Sabia afanar els cotxes més de pressa i més silenciosament que ningú altre del barri, se'ls coneixia del dret i del revés i sabia conduir qualsevol cosa que tingués rodes. Ell i el Soda treballaven a la mateixa gasolinera i tenien més clients que cap altra de la ciutat. No sabia pas dir si era que l'Steve era tan bo per

als cotxes o que el Soda atreïa les noies com la mel les abelles. A mi l'Steve només m'agradava perquè era el millor amic del Soda. Jo no li feia el pes, a ell, li semblava que sempre m'hi enganxava i que era una criatura; quan anaven a algun lloc sense noies, el Soda sempre se m'enduïa amb ells i l'Steve s'empenyava. No era culpa meva; era el Soda qui sempre m'ho demanava, no pas jo. Al Soda no li sembla pas que sigui una criatura, jo.

El Two-Bit Mathews era el més gran de la banda i el bromista de la colla. Feia si fa no fa metre vuitanta-tres, era de complexió rabassuda i s'enorgullia molt de les seves patilles llargues i de color de rovell. Tenia els ulls grisos i una riulla ampla i s'hauria matat abans de parar de fer observacions facecioses. Aquest noi, no el podies fer callar; sempre hi havia de ficar cullerada. Els mestres i tot oblidaven que el seu nom de debò era Keith i nosaltres a penes recordàvem que en tenia. Per al Two-Bit la vida era una gran broma. Era famós per les seves afanades a les botigues i pel seu ganivet automàtic de mànec negre (que no hauria pogut adquirir sense el seu primer talent), i sempre s'estava fument de la bòfia. No hi podia fer res. Com que tot el que deia era tan irresistiblement còmic, hi ficava la policia per alegrar-los les seves vides grises. (Això és el que em va explicar.) Li agradaven les baralles, les rosses i, per alguna raó insondable, l'escola. Als divuit anys i mig encara estudiava tercer i mai no havia après res. Només hi anava a divertir-se. A mi m'era francament simpàtic, perquè ens feia riure de tot i de nosaltres mateixos. Em recordava el Will Rogers; potser era la riulla.

Si hagués de definir el veritable caràcter de la banda, triaria el Dallas Winston, el Dally. Solia divertir-me dibuixant-lo quan estava de mal humor, perquè llavors podia

copsar-li la personalitat amb unes quantes línies. Feia cara de follet, amb els pòmuls prominents i una barbeta punxeguda, unes dents petites i esmolades i les orelles d'un linx. Tenia els cabells gairebé blancs de tan rossos i no li agradava tallar-se'ls, ni tampoc untar-se'ls, de manera que els blens li tapaven el front i al darrere hi tenia tot de flocs i se li enrinxolaven darrere les orelles i al clatell. Tenia els ulls blaus, abrusadors com el glaç, i una mirada freda que palesava tot l'odi del món. El Dally s'havia passat tres anys a la zona feresta de Nova York i als deu anys ja l'havien detingut. Era més dur que la resta de nosaltres; més dur, més fred i més malànima. En el Dally no hi trobaves aquell matís que diferencia un greaser d'un delinqüent. Era agressiu com els tios dels grups del centre, com els de la banda del Tim Shepard.

A Nova York, el Dally es desfogava l'agressivitat a les baralles entre bandes, però aquí les bandes organitzades són l'excepció: només hi ha petites colles d'amics que van junts i la guerra la fan les classes socials. Quan hi ha una baralla de carrer, normalment comença amb un enfrontament entre dos oponents ressentits, que solen portar-hi els seus amics. Sí, tenim unes quantes bandes conegudes, com els River River Kings i els Tigers de Tiber Street, però entre les bandes d'aquí al sud-oest no hi ha rivalitat. Així doncs el Dally, encara que de vegades es podia ficar en una bona baralla, no podia odiar res en concret. Cap banda rival. Només els socs. I per més que ho intentis no els pots guanyar, perquè tenen tots els trumfos i això, ni que els vencis, no ho pots canviar. Potser era per això que el Dally estava tan ressentit.

Tenia una bona reputació. A la comissaria el tenien fitxat. L'havien detingut, s'emborratxava, muntava en ro-

deos, mentia, feia trampes, robava, engalipava borratxos, atacava nens petits; feia de tot. A mi no m'agradava, però era llest i l'havies de respectar.

El Johnny Cade era l'últim, però no el pitjor. Si dibuixeu un cadellet negre que ha rebut massa tabanades i que s'ha perdut enmig d'una multitud de desconeguts, tindreu el Johnny. Era el més petit després de mi, més petit que la resta i de complexió fràgil. Tenia els ulls grossos i negres i la cara molt colrada; duia els cabells, negres com l'atzabeja, molt untats i pentinats cap a una banda, però els tenia tan llargs que el serrell espès li tapava el front. Et mirava tot neguitós i desconfiat, i la pallissa que havia rebut dels socs no ho havia pas arreglat. Era el consentit de la banda, el germà petit de tothom. El seu pare sempre l'estava atonyinant i la seva mare l'ignorava, llevat de quan estava empenyada per alguna cosa, que des de casa nostra se sentia clarament com l'escriassava. Em sembla que detestava més això que no pas que l'apallissessin. Si no fos per nosaltres, el Johnny hauria fugit un milió de cops. Si no hagués estat per la banda, el Johnny mai no hauria sabut què eren l'amor i l'afecte.

Vaig eixugar-me apressadament els ulls.

—Els heu atrapat?

—No. Aquest cop s'han escapat, aquests porcs... —I el Two-Bit va continuar alegrement tractant els socs de tot el que li va passar pel cap.

—Està bé, el nen?

—Estic molt bé.

Vaig mirar de pensar alguna cosa per dir. Normalment era bastant discret amb la gent, fins i tot amb la banda. Vaig canviar de tema.

—No ho sabia, Dally, que ja havies sortit de la garjola.

—Bona conducta. He sortit aviat.

El Dallas va encendre un cigarret i el va passar al Johnny. Es van asseure tots per fumar i distendre's. Fumar sempre disminueix la tensió. Jo havia parat de tremolar i m'havien tornat els colors. El cigarret em va calmar. El Two-Bit va aixecar una cella.

—Hi tens un blau ben maco aquí, nen.

Jo em vaig tocar cautelosament la galta.

—De debò?

El Two-Bit va assentir cerimoniosament.

—I un bon tall també. Et fa semblar més dur.

Dur i *collonut* són dues paraules diferents. *Dur* és el mateix que insensible; *collonut* vol dir maco, perfecte, com un Mustang collonut o un disc collonut. Al nostre barri totes dues són elogis.

L'Steve em va tirar la cendra al damunt.

—Què feies, caminant tot sol?

Havia de ser el vell Steve el qui comencés a parlar d'això.

—Tornava del cinema. No he pensat que...

—Tu mai no penses —va interrompre'm el Darry—, ni a casa ni enlloc on cal. Bé deus pensar, a l'institut, amb totes les bones notes que portes a casa, i sempre tens el nas ficat en algun llibre; però, fas servir mai el cap amb les coses de sentit comú? No senyor, nano. I si haves d'anar tot sol, hauries hagut de dur un ganivet.

Em vaig quedar mirant-me el forat de la punta de l'espardenya de tennis. Jo i el Darry no ens enteníem. Mai no feia res que li agradés. Si hagués dut un ganivet, m'hauria escridassat perquè el duia. Si portava una cosa a casa, ell hauria volgut que en fos una altra, i si aleshores trobava aquesta, ell havia d'assegurar-se que era el que volia. Si

jugava a futbol havia d'estar estudiant i si llegia havia de sortir a jugar a futbol.² Al Sodapop mai no li cridava, ni tan sols quan el Soda va penjar els estudis o quan el multaven per excés de velocitat. Només em cridava a mi.

El Soda se'l va mirar enfurismat.

—Deixa el meu germà petit en pau, em sents? No és pas culpa seva, si li agrada anar al cinema, i no és culpa seva que als socs els agradi atacar-nos. I si hagués portat un ganivet hauria estat una bona excusa perquè el fessin miques.

El Soda sempre em defensa. El Darry va dir, tot nequitós:

—Quan vulgui que el meu germà em digui què he de fer amb l'altre meu germà petit, ja t'ho demanaré, germà petit.

Però em va deixar en pau. Sempre ho fa, quan el Sodapop ho diu. La majoria de les vegades.

—La propera vegada digues a algú de nosaltres que t'acompanyi, Ponyboy —va dir el Sodapop—. Tots voldrem venir.

—Ara que parlem de cinema —va dir badallant el Dally i va tirar la punta del seu cigarret—, demà a la nit aniré a la sessió doble. Algú vol venir a veure una mica d'acció?

L'Steve va fer que no amb el cap.

—Jo i el Soda anirem a buscar l'Evie i la Sandy i anirem a veure el partit.

No feia cap falta que em mirés de la manera que em va mirar. No pensava pas preguntar-li si hi podia anar. No

2. Quan es parla de futbol es tracta sempre de futbol americà.
(*N.del T.*)

ho dic al Soda, perquè ell s'estima l'Steve de debò, però de vegades no el puc suportar, l'Steve Randle. Sí, de debò. De vegades el detesto.

El Darry va sospirar, com jo ja em pensava. El Darry mai no tenia temps de fer res.

—Demà a la nit treballa.

El Dally es va mirar els qui quedàvem.

—I vosaltres què? Two-Bit? Johnnycake, voleu venir tu i el Pony?

—Jo i el Johnny vindrem —vaig dir. Sabia que el Johnny no obriria la boca a menys que s'hi veiés forçat—. D'acord, Darry?

—Sí, perquè no és dia d'escola.

El Darry era molt bo per deixar-me anar als llocs els caps de setmana. Els dies d'escola m'era molt difícil sortir de casa.

—Demà a la nit pensava tocar el dos —va dir el Two-Bit—. Si no, passaré a buscar-vos.

L'Steve s'estava mirant la mà del Dally. Tornava a tenir el seu anell, que havia robat a un vell borratxo, al dit.

—Has tornat a trencar amb la Sylvia?

—Sí, i aquest cop definitivament. Aquest tros de meuca m'enganyava mentre jo estava a la garjola.

Vaig pensar en la Sylvia i l'Evie i la Sandy i les moltes rosses del Two-Bit. Eren la mena de noies, l'única mena, que gosaven fixar-se en nosaltres, em sembla. Noies dures i tabolaires que es pintaven massa els ulls i no s'aguantaven el riure i que renegaven molt. La xicota del Soda m'agradava prou, però. Tenia els cabells rossos de debò i una rialla dolça, com els seus ulls blaus de porcellana. No tenia una llar com cal i d'això, i era dels nostres —una greaser—, però era una noia realment maca. Però jo em

preguntava com devien ser les altres noies. Les noies d'ulls brillants que portaven els vestits llargs com cal i que es comportaven com si esperessin tenir l'oportunitat d'escopir-nos. Algunes ens tenien por i només calia recordar el Dallas Winston per no culpar-les. Però la majoria ens miraven com si fóssim unes deixalles, ens miraven de la mateixa manera que ho feien els socs quan passaven amb els seus Mustangs i Corvairs i ens cridaven: «Greaser!». Em feien pensar. Les noies, vull dir... Ploraven quan detenien els seus xicotots, com va fer l'Évie quan van engarjolar l'Steve, o els deixaven com havia fet la Sylvia amb el Dallas? Però potser els seus xicotots no els detenien ni els atonyinaven ni quedaven desfets als rodeos.

Aquella nit, mentre feia els deures, encara hi pensava. Havia de llegir *Grans Esperances* per a la classe d'anglès, i aquell xicot, el Pip, em feia pensar en nosaltres, per la manera com se sentia un pollós perquè no era un senyor i tal, i per la manera que aquella noia se'l mirava de dalt a baix. A mi em va passar una vegada, això. Un cop, a classe de biologia, havia de disseccionar un cuc i la navalla d'afaitar no tallava, i per això vaig fer servir la meva navalla automàtica. Un instant després d'obrir-la —no sabia el que em feia, perquè, si no, no ho hauria fet mai— una nena que estava al meu costat va fer una mena d'esbufec i va dir: «Anem bé. Ets un criminal!». Això em va deixar bastant desfet. En aquella classe hi havia molts socs —aconsegueixo que em posin a les classes millors perquè diuen que soc llest— i a la majoria els va semblar força divertit. A mi no, però. Era una noia molt bonica. Feia goig de debò, vestida de groc.

Ens mereixem força els nostres problemes, vaig pensar. El Dallas mereix tot el que li passa, i li hauria d'anar

pitjor, si voleu que us digui la veritat. I el Two-Bit... en realitat no vol ni necessita ni la meitat del que pispa a les botigues. Només que li sembla divertit pispar tot el que no estigui clavat. Entenc que el Sodapop i l'Steve es fiquin tant en concursos a veure qui beu més i en baralles, però: tots dos tenen molta energia, molta emotivitat, i cap cosa per desfogar-se.

—Frega més fort, Soda —vaig sentir que rondinejava el Darry—. Aconseguiràs que m'adormi.

Vaig mirar per la porta. El Sodapop li estava fent fregues a l'esquena al Darry. El Darry sempre té els músculs baldats; posa sostres a les cases i sempre intenta pujar l'escala amb dos feixos de llistons. Jo sabia que el Soda l'adormiria, perquè el Soda, quan li dona la gana, sap deixar estabornit qui sigui. De tota manera, li semblava que el Darry treballava massa. A mi també.

El Darry no es mereixia pas treballar com un vell amb tan sols vint anys. A l'escola havia estat un noi popular de debò; era el capità de l'equip de futbol i l'havien elegit Noi de l'Any. Però no teníem prou diners perquè anés a escola, ni tan sols amb la beca d'atletisme que va aconseguir. I ara, entre feina i feina, no tenia temps de pensar en l'institut. Per això que mai més ja no va anar enlloc ni va fer res més tret d'entrenar-se al gimnàs i de vegades esquiava amb alguns vells amics.

Em vaig fregar el blau de la galta. M'havia mirat al mirall i em feia semblar més dur. Però el Darry m'havia fet posar una tireta damunt el tall.

Recordava l'aspecte tan horrible que tenia el Johnny quan el van apallissar. Jo tenia el mateix dret de fer servir els carrers que els socs, i el Johnny mai no els havia fet mal. Per què ens odiaven tant, els socs? Nosaltres els

deixàvem en pau. Tot intentant explicar-m'ho, vaig estar a punt d'adormir-me sobre els deures.

El Sodapop, que aleshores ja s'havia ficat al llit, em va cridar tot adormit que apagués el llum i em fiqués al llit. Vaig fer-ho en acabar el capítol que estava llegint.

Estirat al costat del Soda, amb els ulls clavats al sostre, vaig representar-me les cares dels socs mentre m'encerclaven, aquella camisa blava de Madràs que portava aquell ros, i encara sentia una veu gruixuda que deia: «Vols que et pelem, greaser?». Em vaig estremir.

—Tens fred, Ponyboy?

—Una mica —vaig mentir.

El Soda em va posar un braç al coll. Va xiuxiuejar somnolentament:

—Escolta, nano, quan el Darry t'escriu... no pensa el que diu. És només que té més problemes dels que hauria de tenir a la seva edat. No te'l prenguis seriosament..., m'entens, Pony? No t'emprenyis. Està molt orgullós de tu, perquè tens tant cap. Només que tu ets el bebè..., vull dir que t'estima molt. M'entens?

—És clar —vaig dir intentant, en consideració al Soda, que no se'm notés el sarcasme a la veu—. Soda?

—Sí?

—Com és que vas penjar els estudis?

Això no ho he superat mai. Quan va deixar l'institut ho vaig passar molt malament.

—Perquè soc un soca. De tota manera, l'únic que aprovava eren la mecànica de cotxes i la gimnàstica.

—No ets un soca.

—Sí, sí que ho soc. Calla, que et diré una cosa. Però no l'hi diguis al Darry.

—D'acord.

—Em sembla que em casaré amb la Sandy. Quan ella hagi acabat d'estudiar i jo aconseguiré una feina millor i tal. Podria esperar-me que tu acabessis d'estudiar, però. Així podré continuar ajudant el Darry amb les factures i tot això.

—És collonut. Espera't que acabi, però, i així el Darry no m'haurà d'aguantar.

—No siguis així, nen. Ja t'he dit que la meitat del que diu no ho pensa.

—N'estàs enamorat, de la Sandy? Què se sent?

—Uuummm —va sospirar tot content—. És maco de debò.

Al cap de poc respirava tranquil i regularment. Vaig girar el cap per mirar-lo i a la llum de la lluna semblava algun déu grec vingut a la terra. Em vaig preguntar com podia suportar ser tan guapo. Després vaig sospirar. No havia entès massa el que m'havia dit sobre el Darry. El Darry pensava que jo era una altra boca que calia alimentar i algú a qui podia escridassar. El Darry m'estimava? Vaig pensar en aquells ulls durs i pàl·lids. Per una vegada, el Soda s'havia equivocat, vaig pensar. El Darry no estima res ni ningú, llevat potser del Soda. Em costava creure que fos humà. Tant me fa, em vaig mentir a mi mateix, tant me fa ell. Amb el Soda n'hi ha prou i el tindrè fins que acabi d'estudiar. Tant me fa el Darry. Però encara m'estava mentint a mi mateix i ho sabia. Sempre m'estic mentint a mi mateix. Però mai no em crec.